

И щом луната се скри зад чуката и плувна зеленината в сянки—Рада се притаи зад плета, чакайки с заджхани гърди Добрияна.

При спомена за тази среща Рада се згуши до самата нива и пак се заджхаха гърди: то беше тжй хубаво, хубаво, че не можеше да се забрави.

Какво си шепнеха тази вечер тя не помни; тжй както се не помни хубав сжн как е дошал и кога е отминал. Ала в гърди бе скрита топлината от мили спомени и те никога не изчезваха. Първа среща с любимия е като първи залак на гладен човек.

Спомена я унесе и тя потржпна от сладост, както ноща бе трепнала в сияния тогази.

Каква нощ!

Ноща се открояваше в нейното вжображение като вжлшебно видение: . . . Луната сякаш не светеше, а тихо пей през млечно копринено сияние; земята в кадийно облекло се гушеше нашепвайки хубава мила приказка; всичко наоколо: и цжвналата вишня, до чардачето и разкржвената роза до гераня и наредените лехи с изкалнили цветя—всичко се смееше, милваше, галеше и се радва на светлата пролетна нощ. От тогава тя помисли ли за Добрияна — вясваше й се тази нощ. Настанеше ли тиха светла нощ — тя виждаше Добрияна в своята мисжл. И както след джлжг работен ден ноща бива мила е желанна — тжй след всяка раздела Добриян ставаше вжзчакван както вжзчакваше ужиданата нощ.

Тих ветрец погали озрели класове и Рада се опомни.

Хубава е ноща, ала дивно хубави сж спомените по вжзчаквани среща с мил човек — и джлбока вжздишка разтжрси гърдите на Рада.

* * *

Добриян бе застанал пред прозореца на бащина стая. Той чакаше такта си и жадно вливаше очи на там, де се мяркат озрелите овеси.

Че знаеже Добриян каква веселба е кога се зажене овеси и првпомняше си с мжка, че не е сега при Рада: тя да му вие плетенки за спомен, а той да й песни припява: . . .